

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖๓/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๖๕

วันที่ ๑๙ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง ศาลอาญา

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๔ หรือไม่

ศาลอาญาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายภานุพงศ์ จาดนอก กับพวกรวม ๓ คน) ในคดีหมายเลขดำที่ อ ๒๓๘๔/๒๕๖๔ รวมพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ อ ๒๗๔๑/๒๕๖๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสามและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๓ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนายภานุพงศ์ จาดนอก จำเลยที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน ต่อศาลอาญา ฐานความผิดร่วมกันบุกรุก ร่วมกันทำให้เสียหาย ร่วมกันกระทำความผิดด้วยประการใด ๆ ให้ของโสโครกเประอะเปื้อนหรือแก้งทำให้ของโสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ ร่วมกันฝ่าฝืนข้อกำหนดตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ร่วมกันเป็นผู้จัดการชุมนุมสาธารณะ ไม่แจ้งการชุมนุมต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง และร่วมกันโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าโดยไม่ได้รับอนุญาต ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชกำหนดการบริหารราชการ

- ๒ -

ในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๘ ประกาศ ข้อกำหนด และคำสั่ง ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ประมวลกฎหมายหมายอาญา มาตรา ๘๓ มาตรา ๙๑ มาตรา ๓๕๘ มาตรา ๓๖๒ มาตรา ๓๖๕ และ มาตรา ๓๘๙ พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๖ มาตรา ๑๐ และ มาตรา ๒๘ และพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๙

ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลอาญา จำเลยทั้งสามโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหาร ราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดเสรีภาพในการชุมนุม ขัดต่อหลักความพอสมควรแก่เหตุ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๖ และ พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓ บทนิยามคำว่า “โฆษณา” ซึ่งเป็นมาตราพื้นฐานประกอบกรฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามเป็นบทบัญญัติที่ล้ำสมัย ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะ ไว้เป็นการเฉพาะ พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓ จำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของประชาชน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๔

ศาลอาญาเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๖/๒๕๖๕ ว่า พระราชกำหนด การบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ส่วนพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๔ ซึ่งศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว บังคับแก่คดี ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงส่งคำโต้แย้งของจำเลย ทั้งสามดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องนี้ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วย มาตรา ๕ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็น

- ๓ -

เช่นว่านั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้
รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบเป็นกรณีที่ศาลอาญา
ส่งคำโต้แย้งของจำเลยกับพวกรวม ๓ คน ในคดีหมายเลขดำที่ อ ๒๓๘๔/๒๕๖๔ รวมพิจารณาคดี
หมายเลขดำที่ อ ๒๗๔๑/๒๕๖๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติควบคุม
การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓ มาตรา ๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕
และมาตรา ๓๔ โดยที่บทบัญญัติตามความในมาตรา ๓ ซึ่งบัญญัตินิยามคำว่า “โฆษณา” ให้ความหมาย
ของถ้อยคำสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อการควบคุมวิธีการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง
ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม ความหมายของคำว่า “โฆษณา” มีใช้หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
เกี่ยวกับวิธีการโฆษณาที่กฎหมายกำหนดห้ามกระทำ บทนิยามตามมาตรา ๓ จึงมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ประกอบกับจำเลยทั้งสามโต้แย้งด้วยว่าบทนิยามดังกล่าวเป็นมาตรการที่ล้ำสมัย
ซึ่งปัจจุบันมีพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการชุมนุม
สาธารณะไว้เป็นการเฉพาะ มิได้เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีของจำเลย
ทั้งสามขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓
มาตรา ๓ จึงมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และข้อโต้แย้งของจำเลยทั้งสามมิใช่
ข้อโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องนี้ไม่เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(นายวรวิทย์ กิ่งคิเทียม)
ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

- ๔ -

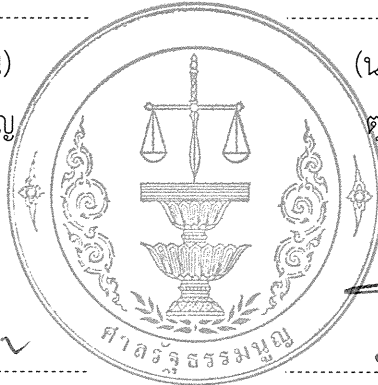
(คำสั่งที่ ๖๓/๒๕๖๕)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ